

Publicerad 2020-06-27 16:11 av Eva Langrath

Bild: Eget

Öskaret

Blöta ligger de sida vid sida i det gula öskaret. Ingen tråd blir spunnen. När hon ser dem går det kalla kårar efter ryggraden. Hon har alltid tyckt att de har så läskiga ben. Dessutom fångar de andra i sin snillrika väv. Hon petar försiktigt på den stora. Ett sakta krasande hörs mot öskarets plast. Hon lyfter öskaret med raka armar. Tänker på att man inte får döda såna kryp om man inte vill få regn nästa dag. De långa benen halkar runt inne i öskaret, när hon stiger ur båten. Hon ställer försiktig ner det på altanbordet och säger ni får en chans. Är ni kvar imorgon slänger jag er på komposten. Hon går stel som en pinne mot dörren.

På morgonen är de tack och lov borta. Inga långa ben syns till. I hörnet av öskaret snärjer en liten fluga in sig i den snillrika väven de lämnat kvar.

© Eva Hedlund fd. Langrath

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eva Langrath med Poeter.se id #24299 innehar upphovsrätten